

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cursus Theologicus

Gormaz, Juan Bautista

Augustae Vindelicorum, 1707

Sect. 2. Qualis debeat esse Sacramentalis Confessio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81978)

Num proponitur ex num. 101. Simulque additur novum peccatum Sacrilégii. Quando verò Confessio fuit invalida, si fiat eidem Sacerdoti memori adhuc illorum peccatorum, sufficit uno verbo, ea iterum repetere, dicendo: accuso me de iis omnibus, quæ alias confessus sum, explicando, si fuit commissum novum peccatum Sacrilégii: Imò sufficit, juxta plures, si confessarius generatim meminit statum pœnitentis. Quod si confessio postea alteri fiat, debent omnia peccata quoad speciem, & numerum repeti, ac si nunquam essent confessæ, idque ex quocumque capite contingat, Sacramentum fieri irritum. Si autem aliquis validè fuit confessus, non tenetur, per se loquendo, peccata illa iterum in Confessione aperire; aliquando verò teneri potest per accidens, ut si integrè confiteatur, & solum indirectè absolvatur à reservatis, juxta dicta numero Superiori, tenetur postea reservata iterum confiteri ad habendam directam Absolutionem de illis, vel si opus sit ad pœnitentis consuetudinem agnoscendam. Undè Innocentius XI. damnavit § 8. propositionem; quæ sic habebat: *Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati aliquis consuetudinem,*

SECTION II.

Qualis debeat esse Sacramentalis Confessio?

§. I.

130. **A**ssero primò. Nullum est validum pœnitentiæ Sacramentum, absque Confessione formaliter integra, neque absque Confessione integra materialiter, quoad species, & numerum peccatorum, si nulla sit causa rationabilis excusans ab ea integritate. Probatur facillè Conclusio ex dictis. Confessio formaliter integra est necessaria necessitate Sacramenti; Confessio verò integra materialiter est necessaria necessitate præcepti, ex n. 85. atqui absq; Confessione necessaria necessitate Sacramenti, non potest dari validum Sacramentum, absque sua parte essentiali, quod evidenter repugnat. Insuper quando nulla causa rationabilis excusat ab adimplerione præcepti de integritate Confessionis materiali, tenemur sub gravi ad

R. P. Gormaz Theolog. Tom. II.

eam integritatem; ita ut ommissio unius solius lethalis satis sit ad frustrationem Sacramenti, sive ad hoc, ut nihil Deo remittendum proponatur, ex num. 101. & 108. Quando autem Sacramentum Pœnitentiæ frustratur, non est validum: ergo &c.

Assero secundò, cum Exim. Doctore, & omnibus antiquis videndis apud Cardenas tom. 2. Chrisis Theologicæ tract. 6. disputat. 46. contra Caramuelem, & aliquos Recentiores: Peccata strictè, & negativè dubia declarari debent in Confessione. Probatur primò. Tunc datur peccatum strictè, & negativè dubium, quando aliquis dubitans an peccaverit, non habet motiva sufficientia ad prudenter judicandum, quòd non peccaverit, vel saltem manet intellectus anceps inter utramque rationem, quin alterutri parti possit prudenter assentiri, sicuti non habemus fundamenta sufficientia, ad assentiendum alterutri parti, quando quærimus, an grana arenæ sint paria, vel imparia: etenim quod in hoc casu præstat ignorantia, in casu nostro præstat dubium: si enim sint rationes sufficientes, ad prudenter judicandum, peccatum re vera esse commissum, jam non dicitur strictè, & negativè dubium, sed verè probabiliter commissum, sive, ut alii vocant, dubium positivè; sicuti si adsint rationes sufficientes ad prudenter judicandum, re vera non esse commissum: dicitur verè, & probabiliter non commissum, de quo agemus postea: atqui quando aliquis dubitans, an peccaverit, non habet motiva sufficientia ad prudenter judicandum, quòd non peccaverit, vel manet anceps, tenetur peccatum illud confiteri: ergo &c.

Probatur Min. qui ita dubitat, tenetur, quantum est ex se, agere pœnitentiam, ut illud peccatum ei remittatur, si forte quid commisit: qui enim cum eo dubio diligentiam illam omitteret, imprudentissimè se gereret, & contra charitatem propriam peccaret: atqui pœnitentia hominis Christiani, vel est Sacramentalis Confessio in re, vel in voto, quo obligatur ad Sacramentalem Confessionem: ergo qui ita dubitat, tenetur ad Confessionem. Probatur Min. ex Tridentino sess. 6. c. 14. dicente; *Undè docendum est, Christiani hominis pœnitentiam post lapsum, multò aliam esse à Baptismali, eaque contineri*

A a a a a non

non modo cessationem à peccatis, & eorum detestationem, aut cor contritum, humiliatum, verum etiam eorundem Sacramentalem Confessionem, saltem in voto, & suo tempore faciendam: ergo &c. Confirmatur primò. Non minùs requiritur ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ, quòd peccata sint commissa post Baptismum, quàm quòd peccata sint verè commissa, ut adversarii fatentur, & constat à num. 71. sed qui dubitat, an commiserit hoc peccatum mortale ante, vel post Baptismum, tenetur cum eo dubio illud confiteri, & sub conditione Absolutionem suscipere: ergo &c. Confirmatur secundò, ex Catechismo citato num. 109. Conclusionem nostram expressè docente.

133. Respondebis primò: hominem dubitantem de peccato commisso, præsumendum esse innocentem, cum possessio sit pro Innocentia, ut constat in regulis Juris, ex quibus, *in dubiis melior est conditio possidentis, & in obligationibus, pœnisque imponendis benignior interpretatio est facienda, statque pro libertate Innocentia, & possessio.* Contrà tamen primò. Ex his regulis juris ad summum, potest esse in dubio pro libertate possessio, quoad effectus onerosos, v. g. restituendi, subeundi condemnationem, solvendi pœnam, aut quodvis aliud simile onus; secus verò quoad effectus favorabiles, ex quorum omissione summa reo infelicitas prudenter imminere posset: atqui in casu nostro obligatio pœnitendi, adeoque & confitendi, est effectus reo favorabilis, ex cujus omissione summa ipsi infelicitas prudenter imminere posset: si enim moreretur absque pœnitentia de eo peccato, quod re ipsa fuerit commissum; damnaretur in æternum, quæ summa est omnium infelicitas; ergo &c. Contrà secundò, ad homines: licet de dubio quoad effectus purè onerosos non teneatur ex regulis juris homo ex naturali charitatis præcepto pœnitere, attrahenti de dubio peccati commisso, tenetur saltem præcepto naturali charitatis pœnitere, ut adversarii fatentur: ergo illæ regulæ juris inutiliter adducuntur ad casum nostrum.

134. Respondebis secundò. Pœnitere ex solo præcepto charitatis, non esse tantum onus, quantum obligari ad Confessionem; cum autem per hujusmodi pœnitentiam

præcaveatur malum illud imminens; ille solus est effectus reo favorabilis; adeoque obligatio ad Confessionem, jam esset effectus onerosus, ad quem homo non tenetur propter solum dubium. Qua de causa Tridentinum solum obligat ad confitenda peccata, quorum quis conscientiam habet, ex num. 101. Conscientia autem idem est, ac cognitio cum scientia, quæ ex dubio non habetur. Unde si ad hanc obligationem Confessionis teneretur homo, obligaretur ad pœnam certam, propter delictum non certum; adeoque contingere posset, quòd innocens teneretur ad subeundam pœnam, quòd naturæ lumine est planè dissolutum. Contra tamen primò. Nullus est actus pœnitentiæ, cui ratione sui debeat remissio peccati; ut colligitur ex num. 305. de Virtute, nisi ex acceptatione, & promissione divina, ut ipsi adversarii, cum quibus disputamus, fatentur, adeoque Fidelis non potest præcavere mala ex peccato imminencia, nisi pœniteat modo, quò Deus exigit pœnitentiam ad remissionem; atqui pœnitentia, quam Deus exigit, est Confessio Sacramentalis in re, vel saltem in voto, quo pœnitens obligatur ad Confessionem, ex num. 132. Ergo pœnitentia favorabilis Fideli pro peccato dubio nunquam datur absque Sacramentali illius Confessione, vel obligatione illud confitendi.

Contrà secundò. Non solum potest homo habere scientiam de eo, quod peccavit, sed etiam de eo, quod dubitat, an peccaverit: etenim non est minùs, quod scit id, quod scit, quàm quod dubitat de eo, de quo dubitat: atqui utraq; certitudo sufficiens est ad scientiam, & conscientiam, juxta Tridentinum: ergo &c. Probatur Min. utraq; certitudo sufficiens est, ut homo non possit se excusare à facienda pœnitentiâ, ex num. 132. sed pœnitentia fit de peccato, prout est in scientiâ, & in conscientiâ, ita nimirum, ut si peccatum sit in conscientiâ certum, pœnitentia fiat de peccato, ut certo; si autem sit in conscientiâ dubium, pœnitentia fiat de peccato, ut dubio: ergo &c. Contra tercio. Utraque certitudo sufficiens est, ne dicatur, quod peccatum illud memoriæ non occurrat: atqui pœnitens tenetur confiteri peccatum, prout memoriæ occurrit.

solumque excusatur à Confessione illius, quod post diligens conscientiae examen memoriae non occurrit, ut constat, ex 6. principio dato num. 101. ergo &c. Unde juxta Tridentinum, idem omnino est, meminisse peccati, ac peccatum memoriae occurrere.

135. Contra tertio: quia Conscientia in jure Canonico, nihil aliud significat, nisi certitudinem prout à nobis expositam: Sic in Decretalibus cap. *Petitio de Homicidio voluntario*, Honorius Tertius ita ait: *Mandamus, quatenus si de interfectione cujusdam in illo conflictu tua conscientia remordeat, à Ministerio Altaris abstinere reverenter, cum sit consultus in hujusmodi dubio abstinere, quam temerè celebrare* & Capite Inquisitioni de sententia Excommunicationis, Innocentius Tertius, ita habet: *Inquisitioni tuae respondentes, credimus distinguendum, utrum alter conjugum certò sciat impedimentum conjugii, propter quod sine mortali peccato non valeat carnale commercium exercere; quamvis illud apud Ecclesiam probare non possit: an non sciat pro certo, sed credat. In primo casu debet potius excommunicationis sententiam humiliter sustinere, quam per carnale commercium peccatum operari mortale. In secundo distinguimus, utrum habeat conscientiam hujusmodi, ex credulitate levi, & temeraria, an probabili, & discreta.* En ex ore Pontificis haberi conscientiam, ex credulitate levi: *Verum cum conscientia pulsat animum ex credulitate probabili &c.* En iterum conscientiam ex credulitate probabili: ergo cum certò aliquis scit, se dubitare, an peccatum commiserit, verè habet conscientiam de peccato dubio; adeoque obligatio confitendi non erit tunc effectus purè poenalis, sed favorabilis poenitenti.

137. Probatur secundò Conclusio: Christus Dominus ita potuit hoc poenitentiae Sacramentum instituere, ut fideles, non solum essent obligati ad confitendum peccata certa, sed etiam peccata dubia: atqui ex universa Ecclesiae praxi colligitur, hoc modo instituisse hoc poenitentiae Sacramentum: ergo &c. Probatur Min. Usus confitendi peccata dubia, ac persuasio de obligatione ea confitendi, semper rejecta est ab Ecclesia omnibus retrò saeculis

R. P. Gormaz Theolog. Tom. II.

nec ullus Sanctorum Patrum, aut antiquorum Theologorum, de hoc unquam dubitavit: Dubium enim apud modernos Theologos 40. ab hinc annis incipit; sed dici non potest, Ecclesiam tot saeculis fuisse deceptam eà existimatione: ergo dicendum est, ita fuisse à Christo institutum hoc Sacramentum, universaeque Ecclesiae ita fuisse traditum per Apostolos. Hæc ratio adeò efficax est, ut Arriaga, Oviedus, Moya, aliique quamplures eà solà nitantur, quam insolubilem judicant, & confirmant ex regulà Augustini tradita numero 59.

138. Respondebis; ex usu fidelium non inferri traditionem: quia de tali usu semper retento non constat, cum antiqui Patres de eo non meminerint. Quinimò licet retentus fuisset; non constat, eum ortum ex obligatione, & non ex aliis capitibus devotionis, aut majoris securitatis conscientiae. Contra tamen: traditio præcepti Christi per Apostolos, & iste usus semper in Ecclesia retentus, clarè constat, ex antiquis Patribus, & Conciliis: ergo &c. Probatur Antecedens: *Universa Ecclesia semper intellexit institutam fuisse à Christo integram peccatorum Confessionem*, ut definit Tridentinum citatum numero 101. ad quam integram Confessionem tenentur fideles aperire omnia lethalia, quorum conscientiam habent, ut definit idem Tridentinum ibidem citatum; atqui non solum sunt in conscientia peccata certa, sed etiam peccata dubia, ex num. 135. ergo &c.

§. II.

139. **A** Sfero tertio. Non tenentur fideles ad aperiendas circumstantias, intra eandem speciem aggravantes; bene verò ad declaranda peccata, sive formaliter, sive æquivalenter peccatorum numerum augmentia. Probatur primo. Circumstantiae, quæ intra eandem speciem puræ circumstantiae sunt, superaddunt substantiae actus malitiam venialem, quam in Confessione poenitens exprimere non tenetur: Supposito enim, quod ad furtum grave requirantur quatuor Julii; qui furaretur quinque, superadderet peccato gravi circumstantiam unius Julii, intra

Aaa aa 2

can-

eandem speciem aggravantem. Si autem furaretur octo, quatuor illi superadditi jam non essent pura circumstantia, sed novum æquivalenter peccatum, supra alios quatuor julios, quod poenitens teneretur explicare: ergo &c. Probatur Antecedens: etenim circumstantia intra eandem speciem sunt circumstantia pura, quatenus rectum, & necessarium judicium Confessarii circa poenitentem non immutant: si enim immutarent, jam non essent circumstantia, sed peccata confitenda, ut in poenis imponendis posset æquitas servari in isto Sacramentali judicio, ex Tridentino citato num. 101. in principio secundo: atqui circumstantia, quæ malitiam dumtaxat venialem superaddunt, non immutant necessarium, & rectum Confessarii judicium circa poenitentem; bene verò illæ, quæ æquivalenter peccatorum numerum augent: siquidem diversissima injungenda est poenitentia illi, qui furatus est centum millia, quàm illi, qui furatus est solum quatuor: ergo &c.

240. Respondebis: Nomine circumstantiarum intra eandem speciem intelligi ab Authoribus, non solum illas, quæ venialem malitiam superaddunt, sed eas etiam, quæ æquivalenter augent numerum peccatorum, ut constabit auctoritates legenti. Cum autem Trident. ex professo explicans obligationem poenitentis solum doceat, teneri ad confitenda peccata, quoad speciem, & numerum, & quoad circumstantias mutantes speciem, nullamque obligationem proponat, quoad circumstantias intra eandem speciem aggravantes, nulla est obligatio poenitentis ad eas in Confessione aperendas; ac proinde, si semel poenitens furatus est quatuor, satisfaciet dicendo, se semel commississe furtum grave; eodemque modo satisfaceret, si semel furatus esset centum millia, dicendo, se semel commississe furtum grave, quin quantitatem illam magnam furti teneretur aperire. Contra tamen primò: circumstantia, quæ æquivalenter augent numerum peccatorum, nunquam vocantur ab Authoribus circumstantia nudè sumptæ, sed cum addito extrahente eas à pura ratione circumstantiarum: Sic vocantur à pluribus circumstantia, non quidem aliquantulum, sed absolute, intra eandem speciem notabiliter aggravantes, id

est peccatorum numerum æquivalenter augentes, ut antiquos legenti planum fiet, & constabit ex D. Thom. num. 143. ergo licet non sit obligatio confitendi eas puras circumstantias; cum necessarium Confessarii judicium non immutent; necessarium erit confiteri circumstantias non puras, sive peccatorum numerum æquivalenter augentes, utpotè necessarium Confessarii judicium immutantes.

Contra secundò. Non solum tenetur poenitens confiteri, se peccasse; sed tenetur ex Tridentino aperire singillatim peccata sua, declarando, unum ab alio distinguere, ex num. 108. atqui si una vice aliquis furatus fuisset quatuor, & altera vice furatus fuisset centum millia, non aperiret singillatim sua peccata, solum dicendo, se bis commississe furtum grave: Licet enim actus solum fuerint duo, objecta tamen per eos actus ablata, sunt plus quàm duo furtiva graviora, ut per se notum est: ergo poenitens, qui tenetur singillatim aperire peccata, tenetur aperire quantitatem illam magnam, per secundum furtum ablatam. Contra tertio ad homines: qui per unum actum decem homines interfecit, non satisfacit in Confessione dicendo, semel occidi; sed tenetur dicere, occidi decem homines: ergo qui per unum actum furatus est quantitatem per se sufficientem, ad constituendam decem furtiva graviora, non satisfaciet in Confessione, dicendo, semel commissi furtum grave; sed tenebitur dicere quantitatem sufficientem ad decem furtiva graviora.

Contra quartò: Simulque impugnatur Adversariorum responsiones: Nullus ex Authoribus antiquis, usque ad tempus D. Thomæ, vocavit puram circumstantiam actus, illam, quæ numerum letalium æquivalenter auget, sed eam, quæ malitiam solum venialem superaddit, neque de hac, sed de illa erat apud Antiquos controversia, quoad obligationem confitendi: ergo Tridentinum docens, singillatim confitenda esse peccata, pariter docet, juxta Antiquorum sententiam, obligationem confitendi æquivalentem numerum peccatorum; ac proinde, quando de circumstantiis intra eandem speciem nihil addit, ex eo silentio, dumtaxat excluduntur circumstantia, quæ æquivalenter augent numerum peccatorum. Confes-

quantia tenet, quia Concilia in suis definitionibus supponunt terminos notos, & admissos apud Theologos. Antecedens patet; inquit Esparza lib. 10. quæst. 90. art. 3. ad octavum, si legantur Alexander A-
lenfis par. 4. quæst. 18. memb. 4. artic. 3. D. Thom. in quartum; dist. 16. quæst. 3. art. 2. quæstiunc. 4. & 5. Scotus in quartum; dist. 17. quæst. unica; artic. 2. Cæterum ut clarius appareat; en D. Thomæ verba eâ quæstiunc. 5.

143. *Ad quintam questionem dicendum, quod omnes circumstantias confiteri, est impossibile: quasdam autem confiteri, est necessitatis: sed in hoc est differentia opinionis. Quidam enim dicunt, quod omnes circumstantia, quæ aliquam notabilem quantitatem peccato addunt, confiteri, necessitatis est, si memorie occurrant. Alii vero dicunt, quod non sint de necessitate confitende, nisi circumstantia, quæ ad aliud genus peccati trahunt, & hoc probabilis est, sed addendum est, quæ ad aliam speciem mortalis trahunt, cujus ratio est, quia venialia non sunt de necessitate Confessionis, sed solum mortalia, quæ quantitatem infinitam quodammodo habent. Et quia circumstantia aggravantes, quæ aliam speciem peccati non tribuunt, vel quæ tribuunt quidem, sed non mortalis peccati, non sunt de necessitate Confessionis, tamen eadem confiteri perfectionis est, sicut, & de venialibus dictum est. Statimque addit. Ad primum ergo dicendum, quod de venialibus, & circumstantiis, quæ venialibus equivalent, potest homo sine Confessione exire. Unde juxta Antiquos, sicut, aliqua venialia sunt aliis graviora, ita aliqua circumstantia, addunt aliquam notabilem quantitatem, quæ semper manet in genere venialis; adeoque sicut non tenemur confiteri venialia; ita neque eas circumstantias, utpote æquivalentes venialibus; ex quo magnam accipit lucem Assertio nostra.*

144. *Probatur secundò Conclusio. Penitens, qui taceret circumstantiam furti facti in Ecclesia, non confiteretur integrè peccatum, dicendo solum, se furatum fuisse quantitatem gravem: ergo qui taceret quantitatem centum aureorum, quos furatus est, non confiteretur integrè peccatum suum, dicendo solum, se furatum esse quantitatem gravem. Probatur Con-*

sequentia: circumstantia mutans speciem in unico actu furti Sacrilegii non facit, quòd sint duæ malitiæ specificè realiter distinctæ; aliter essent duo peccata realiter distincta, sed solum facit, quòd in eo peccato sint duæ malitiæ specificæ æquivalenter distinctæ; altera quidem furti, & altera Sacrilegii: atqui in furto centum aureorum sunt etiam æquivalenter plura peccata numero distincta: ergo &c. Confirmatur ex variis absurdis, quæ ex adversâ sententiâ sequuntur. In primis enim nulla esset obligatio aperiendi in Confessione opus illum externum, cum juxta probabiliorē, & communiorē sententiam; tota malitia peccati desumatur ab affectu interno, non autem ab opere externo, à quò solum potest sumi æquivalentia ad duo, vel plura peccata specie, vel numero distincta; ex num. 139. Insuper: qui immaniter amputasset alicui aures, brachia, & pedes, linguamque ei abscidisset, atque oculos effodisset, satisfaceret præcepto Confessionis, dicendo, se graviter aliquem vulnerasse; tum qui disposure tormenti bellici occidisset mille homines, sufficienter delictum suum explicaret, dicendo, se semel occidisse; Item: qui edicto injusto, bona totius Reipublicæ expoliasset, & cives omnes bonis propriis expoliasset, satisfaceret, dicendo, se semel grave furtum commisisse; idemque esto de aliis similibus: sed hoc ipso naturæ lumine apparet absurdum: ergo &c.

145. *Probatur tertio. Qui necessitatus esset ad eligendum unum è duobus furtis inæqualibus ejusdem speciei, v. g. ad furandum quatuor, vel centum, si eligeret majus furtum, præ minori, peccaret sine dubio, & teneretur confiteri tale peccatum; atqui tantum peccaret eligendo illum malitiæ excessum, quo non augetur formaliter, sed solum æquivalenter numerus peccatorum in actu, quo quis ea centum omnino liberè furaretur: ergo qui omnino liberè furatur centum, non solum tenetur confiteri, se commisisse furtum grave, sed tenetur declarare, se furatum fuisse centum. Confirmatur primò, quia alioquin in casu prædictæ necessitatis, qui furaretur centum, non teneretur peccatum furti confiteri, sed hoc dici non potest: ergo &c. Probatur Maj. volitio furandi illum excessum supra quatuor æquè libera est,*

Aaa aa 3

& mor-

& moraliter mala, siue detur, siue non detur necessitas ad furandum quatuor: atqui si non datur necessitas, non tenetur ad confitendum excessum: ergo neque teneretur, quando daretur necessitas ad furandum quatuor. Probatur Conseq. Homo ille non teneretur fateri, se furatum esse materiam gravem: erat enim, ut supponimus, necessitatus ad eam furandam; adeoque prout furatus est quatuor, non peccavit: atqui juxta Adversarios non tenetur confiteri excessum, quamvis æquivalet furto gravi: ergo &c. Confirmatur secundo. Qui furatus est centum milia, non satisfacit in Confessione, dicendo, se furatum esse quatuor: ergo non satisfacit, quin declarat numerum æquivalentem peccatorum. Probatur Conseq. quia tacere materiam Confessioni non necessariam, non reddit Confessionem invalidam: atqui si non esset obligatio confitendi illum numerum æquivalentem peccatorum, qui confiteretur, se furatum fuisse quatuor; & omnem aliam quantitatem taceret, taceret materiam Confessioni non necessariam: ergo &c.

146.

Assero quarto: licet necessaria non sit necessitate Sacramenti Confessio propriâ penitentis voce facta; quando tamen ita fieri potest, est necessaria necessitate præcepti, Ecclesiasticâ saltem consuetudine introducti. Probatur primò. Ex praxi, & usu Ecclesiæ, penitens voce destitutus, per signa, & nutus petens Absolutionem, licet, & validè absolvitur, adeoque certum omnino est, Confessionem propriâ penitentis voce factam necessariam non esse, necessitate Sacramenti. Insuper licet sit dubium, an ex præcepto Christi, quando fieri potest, debeat Confessio fieri propriâ voce, juxta ea, quæ tradit author de vera, & falsa penitentia apud August. tomo 4. cap. 10. dicens: *Quem ergo penitet, omnino peniteat, & dolorem lacrymis ostendat, representet vitam suam Deo per Sacerdotem, præveniat judicium Dei per Confessionem; præcepit enim Dominus mundatis, ut ostenderent omnia Sacerdotibus, docens corporali presentia confitenda peccata, non per Nuncium, non per scriptum manifestanda.* Hæc enim verba côm ed tendant, ut explicant, Confessionem non faciendam esse absenti ad recipiendam Absolutionem ab absente, pos-

sunt etiam rectè intelligi de Nuncio, & scripto ad absentem missis, ut conferat Absolutionem, de quo agemus infra; adeoque ex illis verbis non arguitur certò præceptum divinum de Confessione ore facienda. Cæterum de Ecclesiastica consuetudine, quâ scimus, Confessionem fieri propriâ voce penitentis, quando penitentem propriâ voce confiteri potest, non est dubium, sed res certa omnibus fidelibus nota; quam consuetudinem sub gravi obligare, censent communiter Doctores in Ecclesia, ut constabit numero sequenti; sed nemini licet talem consuetudinem violare: ergo &c. Exinde,

Probatur secundo: Ecclesiastica consuetudo, quæ sub gravi obligatione, aut introducta, aut recepta est, sub gravi obligat, licet sub gravi non obliget illa, quæ utiliter implenda proponitur, & ut talis admittitur, & agnoscitur: atqui ecclesiastica consuetudo confitendi propriâ voce, quando penitens potest, sub gravi obligatione est recepta: ergo &c. Probatur Mixtimum de obligatione ortâ ex consuetudine, nullo aptiori modo colligi potest, quam ex communi omnium, & præcipuè Doctorum consensu atqui ex communi Doctorum consensu: consuetudo in casu nostro ita est obligatoria, ut certissimè obliget ad minus sub levi, teste Arriaga disput. 51. lect. 8. num. 59. & valde probabiliter sub gravi, quandoquidem esset nimia levitas animi contra talem communem consuetudinem in re adeò gravi agere: ergo &c. Confirmatur: licet ex nullo textu possit certò probari consuetudinem inducâ esse ad obligandum sub gravi, ut notavit Card. de Lugo; attamen communis Doctorum consensus gravem obligationem agnoscens satis est, ut ea consuetudo vim legis obtineat obligantis sub gravi, quando nulum est grave fundamentum pro opposito, ut contingit in casu nostro. Ex dictis

§. III.

FIt primò: nullum esse peccatum, si penitens paucis verbis se accuset, omnia sua peccata sufficienter clavis subiiciendo. Ratio est, quia plures sunt casus, quos Doctores admittunt, in quibus paucis verbis servari potest consuetudo confitendi verbaliter: v.g. si penitens tradit

tradat omnia sua peccata scripta in scheda Confessario, cui, postquam legerit, dicat penitens: de his omnibus me accuso; ut notavit Lugo disp. 15. sect. 2. num. 80. & cum eo Arriaga supra cit. tum etiam si Confessarius extra Confessionem novit peccatum penitentis, sufficit, si penitens dicat: *accuso me de peccato, quod fecis me commississe*, ut notavit Exim. Doctor disput. 22. sect. 6. num. 3. qui etiam notat, sufficere, quando quis in Confessione invalida omnia sua peccata declaraverat, si eidem Confessario eorum peccatorum memori dicat, *accuso me de omnibus peccatis, quae in praecedenti Confessione dixi*, ut praemonui num. 82. & 129. Quod idem est de aliis similibus casibus, qui excogitari possunt: cum autem nulla verecundia excusare possit a prolutione eorum verborum: *accuso me de his peccatis, quae nesci, vel legisti*, quae factis sunt ad Confessionem vocalem; ea de causa a Confessione vocali excusare nequit verecundia, ut Lugo, Arriaga, & Martinus Perez distincte notarunt. Quinimo cum hoc sit omnis Sacramenti intrinsicum ex num. 123. ex nullo capite patitur exceptionem.

449. Fit secundò: illum, qui confiteri non potest, nisi publice, vel per interpretem, non teneri ad declaranda singillatim omnia sua peccata; saltem extra articulum mortis ex num. 37. Si autem penitens velit, quoties præcepto naturali Confessio publica prohibita non sit, ut quando ex ea scandalum, vel quid simile oriretur, poterit publice singillatim omnia sua peccata confiteri. Ratio est, quia ut constat ex Tridentino eo n. 37. Confessio publica per se non est jure divino prohibita, licet non sit præcepta. Unde quando jure naturali prohibitum esset, aliqua peccata publice confiteri, si penitens aliter non posset, quam publice confiteri, posset ea peccata confiteri, quae jure naturae non prohiberetur declarare, & dicere: *de his, & de omnibus meis peccatis me accuso*. Teneatur autem postea, quando posset, in Confessione secreta confiteri directe ea peccata, quae tacuit. Quando verò penitens scripto dat Confessario legenti omnia peccata, & postea dicit: *de his omnibus me accuso*, non tenetur ea postea iterum confiteri, cum omnia in ea Confes-

sione directe confiteatur. An verò Confessio per litteras facta Confessario absenti licita sit, vel prohibita? constabit, cum de Absolutione agamus disputatione sequenti.

Fit tertio: multipliciter posse reddi invalidum Sacramentum, & vitiosam confessionem. Ratio est, quia quotiescumque deficit materia proxima Sacramenti, nempe contritio præscindens à perfecta, & imperfecta, deficit Sacramentum; cum talis materia proxima sit pars essentialis, ut constat à num. 75. atqui materia proxima, sive talis contritio multipliciter potest deficere ex vitiosa confessione: ergo &c. Probatur Min. Si aliquis in Confessionem mentiat, advertenter, addendo aliquod mortale, quod non commisit, vel tacendo aliquod, quod commisit, cum tunc mortaliter peccet, impedit veram Contritionem, & Attritionem, quae cum actuali lethali componi non possunt. Pariter si aliquis confiteretur solum unum veniale, absque ullo dolore de illo, peccaret contra institutionem Sacramenti, exigentem actum penitentiae circa materiam, quae ad conficiendum Sacramentum, ita apponitur necessaria, ut sine illa tale Sacramentum extare non possit: licet enim ex se veniale leve sit, in hoc casu est quid grave, in ordine ad finem Sacramenti. Sic paucissima aqua, quae vino admiscetur, in se est quid leve, in ordine tamen ad finem præcepti significantis conjunctionem Christicum Fidelibus, sive membrorum cum capite, ut diximus in Tractatu de Eucharistia, est res gravissima: adeoque graviter peccaret, qui ad conficiendum Sacramentum, nolleret aquam vino immiscere. Sic etiam tenuis cibus in se est res levis, in ordine tamen ad servandum jejunium naturale requisitum ab Ecclesia, ad recipiendam Eucharistiam, est res gravis: ergo etiam dolor requisitus ad retractationem venialis, quod unice apponitur pro materia Sacramenti, est res gravis in ordine ad conficiendum Sacramentum; adeoque qui solum unum veniale confiteretur, illudque dumtaxat apponeret pro materia Sacramenti, peccaret mortaliter, si non doleret de illo, ad conficiendum Sacramentum.

Fit quarto: Mendacium in confessione de re levi, non pertinente ad materiam Sacra-

Sacramenti, per se loquendo, non esse mortale; adeoque neque invalidare Sacramentum. Ratio est: quia tale mendacium nequaquam impedit materiam remotam, & proximam necessariam ad Sacramentum; adeoque ex nullo titulo potest per se inducere malitiam gravem. Pariter qui aliis Confessariis confitetur omnia sua mortalia, & post ea suo ordinario Confessario confitetur solum venialia, non peccat mortaliter, ut contra Sylvestrum docent Exim. Doctor, Navarrus, Reginaldus, Lugo, & alii communiter. Ratio est, quia poenitens tunc confessus est mortalia, ut supponimus, nec per se loquendo, tenetur ea bis confiteri; adeoque cum non dicat, se solum commississe venialia peccata ab ultima confessione facta, apud ipsum ordinarium confessarium, nequaquam mentitur in re gravi. Quod autem dicat, se nihil aliud habere pro materia confessionis, nullum est crimen, cum nullam aliam materiam teneatur declarare ordinario confessario peccata commissæ ab ultima Confessione, apud ipsum facta. Per accidens tamen potest esse lethale, negare Confessario interroganti, ea peccata commissæ, si necessarium sit ad cognoscendam pravam consuetudinem poenitentis, ejus occasionem, & periculum peccandi mortaliter, ex propositione damnata ab Innocentio XI. num. 129.

152.

Fit quintò: Facile resolvi posse ex dictis difficultatem, quam aliqui longè controvertunt, nimirum an reddatur nulla Confessio, quando intentio confitendi, & recipiendi Sacramentum poenitentiae, vitatur ex aliquo alio fine, aut motivo malo, v. g. quando quis vult confiteri, & recipere Sacramentum, referens hoc ad turpem finem inanis gloriae, aut vanæ exultationis apud Confessarium, aut alios? Etenim quando intentio confitendi, ex motivo malo, redditur mortaliter mala, tunc Sacramentum est nullum, quia tunc datur actuale peccatum mortale; atque adeò deficit debitus dolor, & propositum, ex dictis. Quando autem intentio solum redditur venialis, hoc motivum leviter malum tunc per se non invalidat confessionem, cum non impediat debitum dolorem versantem circa materiam, quæ apponitur ad conficiendum validum Sacramentum; dolor enim supernaturalis,

licet componi non possit cum actu naturali pravo mortaliter peccaminoso, potest componi cum actu naturali venialiter malo. Unde ex illo non invalidatur Sacramentum. Quod idem dicendum est de quocumque alio peccato de re levi commissò in confessione; peccatum quidem leve non solum habituale, sed etiam actuale, stare potest simul cum vera generali attritione, & vera confessione de mortalibus, sive de aliis venialibus; atque peccatum veniale, quod stare potest cum verâ Confessione, & Contritione requisita ad valorem Sacramenti, non invalidat Sacramentum: ergo &c.

SECTIO III.

Solvuntur Opposita.

§. I.

Objicies primò, contra primam Conclusionem. Potest aliquando fieri confessio non integra materialiter, quod species, & numerum peccatorum pro solo libito poenitentis: ergo &c. Probat. Antecedens: Quando poenitens magnam habet Sanctitatis exultationem apud confessarium, & alios, si committat peccatum mortale, potest confiteri venialia, & tacere mortalia; ergo &c. Probat. Antecedens. Plus amitteret ille poenitens, quoad suam famam, & exultationem, quam perderet alius, cujus revelationem peccati poenitentis apud Confessarium, prudentissimè immineret grave detrimentum in pecunia, aut re familiari, cum bonum famæ æstimabilius sit bono pecuniæ, atque quando prudenter immineret alteri detrimentum in pecunia, aut re familiari, non teneretur poenitens illud peccatum declarare confessario: ergo &c.

Resp. nego Antecedens: ad probat. dist. Maj. plus amitteret ratione oneris intrinseci Sacramento, concedo: extrinseci, nego Maj. & permissâ Min. nego Consequentiam. Ratio est, quia ex institutione Sacramenti poenitentiae, non tenentur fideles ad onera Sacramento extrinseca, sed ad intrinseca, ex num. 123. illud autem detrimentum famæ poenitentis apud confessarium, est onus intrinsecum Sacramenti.